

VICTORIA FARKAS

de
Beesten

OPERATIE
RED EEN GOUDVIS

MET TEKENINGEN
VAN KEES DE BOER

moon

© Victoria Farkas, 2017

© Moon, Amsterdam 2017

© Illustraties Kees de Boer, 2017

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 3883 7

ISBN 978 90 488 3884 4 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

De Suyckerbuyckjes	5
Kapot toilet	13
De scheet	19
Hulp	24
Champagneglazen vol goudvissen	31
Cadeautjes	38
Misselijke goudvissen	45
Het moddermannetje	52
Badderden	58
Boerderij zonder dieren	67
Opsporingsbericht: goudvisdieven gezocht!	73
Schijtvogels	80
Luistervinken	88
Dierenflats	95
Geplofte kip	102
Plannen bedenken	112
Naar de bank	121
Gearresteerd	129
Het verhoor	135
Terug naar vijfsterrenhotel Donzenroode	141
En de prijs gaat naar...	147
Bouwvakkers, betonmolens en chocolademelk	156
Wel of geen vergunning?	163
De bruiloft	169

DE SUYCKERBUYCKJES

De veertig jaar oude, gifgroene bus van de Suyckerbuyckjes stond op een prachtige plek, aan de rand van het bos. Het was een perfecte plek; niet te ver in het groen, niet te dicht bij de drukke weg.

Het was belangrijk dat mensen de bus gemakkelijk konden vinden, maar voor degenen die de bus niet meteen zagen, hadden de Suyckerbuyckjes kleurrijke pijlen neergezet. Onder een van de pijlen had mevrouw Suyckerbuyck haar naam en beroep gezet: BEA SUYCKER-BUYCK, DIERENARTS. Op het volgende bord stond de tekst van meneer Suyckerbuyck: FERDINAND SUYCKERBUYCK, DIERENMASSEUR. En ook zoon Raaf had zijn eigen bord met een pijl en een tekst: RAAFS RARITEITENKABINET.

De Suyckerbuyckjes hadden niets te klagen. De zaken gingen goed. Er waren voldoende zieke huisdieren die mevrouw Suyckerbuyck beter kon maken, en ook voor meneer Suyckerbuyck was er genoeg werk. De meeste baasjes betaalden graag voor een speciale massage voor

hun Fikkie, Bruno of Bello. Alleen het beste was goed genoeg voor hun geliefde huisdier, vonden ze.

Vandaag was het zaterdag. Het was prachtig weer en meneer Suyckerbuyck en Raaf zaten buiten in hun kampeerstoelen. Ferdinand Suyckerbuyck las rustig de krant, terwijl Raaf met zijn tong uit zijn mond een insect aan het prepareren was. Even daarvoor had hij een dode dagpauwoog in het gras gevonden. Raaf wilde de vlinder in zijn rariteitenkabinet neerzetten, maar daarvoor moest hij eerst de ingewanden uit de vlinder halen. Deed hij dat niet, dan zou die gaan stinken.

Raaf hoorde zijn moeder neuriën in de tent die naast de bus stond. Daar had zij haar dierenpraktijk. Waarschijnlijk legde ze alle spullen klaar voor haar afspraak, een hond die niet meer wilde eten.

Op de kampeertafel stond een halfvolle pot vers gezette koffie, ernaast stond een dampende beker. De vogels zongen hun lied, ze waren blij dat het voorjaar was aangebroken. De kippen van de Suyckerbuyckjes scharrelden zachtjes tokkend rond en in een ren zaten twee konijnen dicht tegen elkaar aan. Mac en Donald hielden tijdens hun dutje allebei één oor waakzaam omhoog. In de verte blafte een hond. De patiënt kwam eraan.

Het geritsel van de krant werd afgewisseld met het zacht snurkende geluid van Truffel. De teckelpup lag uitgeteld in zijn mandje, moe van het achtervolgen van alles wat maar bewoog: dwarrelende blaadjes, een opwaaiend lintje van een van de stoelkussens, de rondscharrelende kippen en de veters van nietsvermoedende

hardlopers. Vooral de veters waren geliefd bij Truffel. Gelukkig werden de meeste joggers meteen verliefd op de kleine teckel van nog geen negen weken en lieten ze hem rustig hun veters aanvallen.

In de bus lagen drie katten. Nero lag op het dashboard. Surf lag op de bank, tegen de leuning. Hij sliep zo diep dat hij niet wakker werd van zijn eigen gesnurk. Hij had zijn pootje om het middel van Turf geslagen, die dicht tegen hem aan lag. Zo sliepen broer en zus al sinds ze geboren waren. Ze waren altijd samen. De neus van Turf ging zachtjes op en neer. Ze droomde.

Ergens in de bus woonde nog een wandelende tak, maar die hadden ze niet meer gezien sinds ze bij de vorige plek waren weggereden. Dat was drie maanden geleden. De familie Suyckerbuyck vreesde het ergste voor Pim.

De dieren werden niet eens wakker van het geblaf dat steeds dichterbij kwam. Raaf keek even op van zijn werk en zag een forse dame met een forse hond aan komen lopen. De afspraak van zijn moeder.

Het was een vredige ochtend en dat had zo kunnen blijven als mevrouw Suyckerbuyck het niet op haar heupen had gekregen. De eerste twee minuten was er niets aan de hand. Toen begonnen de heupen van Bea.

Het begon zachtjes, met gefluisterde opmerkingen en diepe zuchten. Raaf en zijn vader kenden dat. Ze keken op en staarden elkaar aan. 'Het zal toch niet, hè?' zei Ferdinand Suyckerbuyck. 'Wat denk jij?'

'Ik vrees van wel,' antwoordde Raaf. Allebei hielden ze

hun adem in. Ze hoopten dat ze ongelijk hadden.

‘... dat meent u toch niet echt, hè?’

‘Wat bedoelt u? Mijn paniek is echt. Kijk nou toch eens hoe erg mijn hondje lijdt. Hij wil niet meer eten.’

‘Hondje? U wilt toch zeker niet beweren dat die prop op vier poten een hondje is, hè?’

Raaf en zijn vader krompen ineens en kreunden, waarna Ferdinand opstond en de tafel begon af te ruimen. ‘Het is weer zover, Raaf. We zullen op zoek moeten naar een nieuwe plek.’

Raaf knikte. Hij kende de uitbarstingen van zijn moeder. Als die het ergens niet mee eens was, liet ze dat merken. En hoe! Zeker als het over de gezondheid van dieren ging.

‘Een prop op vier poten? Waar haalt u het lef vandaan? Weet u wel tegen wie u het hebt?’

‘Al bent u de burgemeester of de koningin... Ik blijf erbij dat dit een prop op vier poten is,’ klonk de boze stem van Raafs moeder.

‘Hoe... hoeee durft u! Ik ben de burgemeester, ook van dit bos, en dit is de burgemeestershond! Een beetje meer respect graag!’ De bekakte stem van de dame was vol woede. ‘U kunt mijn skattie niet zomaar een prop noemen. Dat is een zware belediging. Kom skattie, luister maar niet naar deze vreselijke vrouw. Ik dacht dat u een goede dierenarts was. Mijn vriendin was vol lof over u, maar ik zie dat ze zich vreselijk vergist heeft. Skattie, we gaan.’

Raaf stond inmiddels bij zijn tent de haringen uit de grond te trekken. Hij vroeg zich af of de hond echt Skattie heette.

‘Wat geeft u het arme beest te eten?’

‘Dit arme beest komt niets tekort. Hij krijgt alleen het beste van het beste. Hardvoer in de ochtend en een blikje in de avond. Maar nu eet hij dus niet meer.’

‘Wat krijgt hij nog meer?’

‘Dat is het, meer krijgt hij niet.’

‘Ik geloof u niet.’

‘Noemt u mij nou een leugenaar?’

‘Ja! Hij krijgt veel meer dan u nu zegt.’

Raaf zoog zijn adem naar binnen. Zijn vader bleef midden in een handeling stilstaan, alsof hij in een standbeeld was veranderd. Zijn vrouw had de burgemeester zojuist voor leugenaar uitgemaakt. Erger kon het niet worden.

‘Kom James, we gaan. Deze vrouw noemt je een dikke hond.’

‘Hebt u mij hem een dikke hond horen noemen?’ vroeg Raafs moeder met een zoete stem.

Raaf kreunde. Hij kende die zoete toon maar al te goed en die beloofde weinig goeds.

‘Nou... nee... maar wel een prop op vier pootjes. Ik vind dat hetzelfde als een dikke hond. U niet dan?’

‘Ik zou het eerder obees willen noemen,’ zei Raafs moeder liefjes.

En jawel... het was zojuist erger geworden. Raaf hoorde de dame pruttelen en sputteren, alsof ze tevergeefs

naar de juiste woorden zocht. Zuchtend vouwde Raaf zijn tent op. Zijn vader was inmiddels bezig met het weghalen van alle wegwijzerborden.

‘Obees, obees? Weet u wel waar u het over hebt?’ riep de burgemeester.

‘En dat, mevrouw de burgemeester, is dierenmishandeling,’ ging Bea onverstoorbaar verder.

Raafs vader dreef de kippen de bus in. Verontwaardigd liepen ze naar binnen. Raaf gooide zijn tent achter in de bus en legde de overige kampeerspullen erbovenop.

‘Ach, mens, dierenmishandeling. Vindt u dat niet een beetje overdreven? Van af en toe een plakje leverworst en een stukje paté wordt hij heus niet dik.’

Raaf wist wat er nu komen zou. Hij wist hoe zijn moeder hierover dacht. Huisdieren kregen tegenwoordig te veel eten en te weinig beweging.

Zijn moeder zou bozer en bozer worden, totdat ze met dingen ging gooien en de vrouw met haar hond de tent uit zou vluchten.

Niet lang nadat Raaf een emmer en daarna zakjes dieetvoeding voor honden naar buiten zag vliegen, volgde inderdaad de burgemeester. De rode vlekken waren tot in haar nek zichtbaar. In haar mollige armen hield ze James vast.

‘Wacht maar, u bent nog niet van mij af... Ik ga naar de politie,’ riep de burgemeester kwaad naar Raafs moeder, die in de tentopening was verschenen.

‘Doet u dan ook meteen even aangifte van dierenmishandeling...?’

Raafs moeder draaide zich om naar Raaf. ‘Mooi, ik zie dat jullie alles al hebben ingepakt. Help je mij met de tent? Dan kunnen we gaan.’

KAPOT TOILET

Het viel helemaal niet mee om een nieuwe goede plek te vinden. De eerste plek was te winderig, de tweede te druk en de derde te rustig. ‘Mijn hemel, we rijden nu al uren rond. Wat is het toch altijd een gedoe,’ zuchtte Bea en ze trapte het gaspedaal verder in.

Sinds de Suyckerbuyckjes waren vertrokken, was er een paar uur verstreken. De kippen begonnen zachtjes protesterend te tokken en Truffel vond het inmiddels ook welletjes.

Tegen vieren namen ze pauze. Truffel mocht naar buiten, waar hij meteen achter de vlinders aan ging en ook de kippen en de konijnen mochten even hun pootjes strekken voordat ze verder zouden rijden.

Bea klapte de kampeertafel en drie stoelen uit en ging zitten. Raaf zette een pot thee en vader Ferdinand zocht in alle kastjes naar een landkaart.

‘Jongens, wat spijt het me toch weer,’ zei Bea nadat Raaf het dienblad met de kopjes, de theepot en de koek-

trommel op de tafel had neergezet. 'Ik kon er echt niets aan doen.'

'Haar hond was inderdaad erg dik,' mompelde Ferdinand. 'Daar móést je wel iets van zeggen, anders was je geen goede dierenarts geweest.'

Bea knikte bedachtzaam. 'Misschien moet ik toch eens een cursus omgaan met mensen gaan volgen.'

Ferdinand schonk de thee in.

'Ik kan mensen toch niet steeds blijven wegjagen? Weet je, ik zal een brief schrijven naar de burgemeester.'

'Wat ga je schrijven?'

'Ik zal sorry zeggen en ik zal haar schrijven hoe ze James weer aan het eten krijgt, zonder dat hij dikker wordt.'

'Dat is netjes van je, schat.'

Bea knikte enthousiast. 'Ja, dat ga ik doen. En geef me nu maar eens zo'n lekker koekje.'

Raaf gaf haar de koektrommel. 'En weet je, mam, die goede plek vinden we wel.'

'Dat is lief van je, Raaf.'

De kippen scharrelden rondom de kampeertafel, hopen op een gevallen koekkruimel. Ferdinand klapte de kaart van Nederland uit en legde hem op het gras. Gele kruisjes gaven de plekken aan waar ze eerder al eens gestaan hadden. 'Eens even kijken,' mompelde hij. 'Hebben jullie zin in zee, bos, een meer, heuvels, weilanden of een stad?'

'Weilanden,' antwoordde Raaf.

'Maar wel vlak bij een dorpje, anders kunnen we ons

werk niet doen,' merkte Raafs moeder op.

Ze keken, tuurden, zochten en vonden uiteindelijk een plekje. 'Mooi,' zei Ferdinand. 'Dat is dan geregeld.' De Suyckerbuyckjes toostten op hun nieuwe bestemming. Ze hieven hun theebekers en tikten die zachtjes tegen elkaar. 'Op de nieuwe plek,' zeiden ze.

'Laten we eerst boodschappen doen,' stelde Ferdinand voor. 'Volgens mij is het hard nodig.'

'Ik maak een boodschappenlijstje,' antwoordde Bea. Ze pakte een blocnote en pen.

'Melk, koffie, boter, eieren...' begon Ferdinand. Bea schreef ijverig mee.

'Koek, groente, fruit...'

Raaf liep naar de bus. Hij moest naar de wc.

'Kaas, brood, diervvoer...'

'Ik denk dat het toilet kapot is,' zei Raaf, toen hij even later de bus uit stapte. 'Het maakt een raar geluid en er staat een laag water in de pot.'

'Hoe kan dat nou? Ik heb hem een uurtje geleden nog gebruikt,' zei Ferdinand.

Raaf haalde zijn schouders op. 'Ik weet het niet, pap. Ik ben geen toilettenexpert.'

'Plas anders even in de bosjes?' Raafs moeder wees naar de rand van het parkeerterrein.

Raaf schudde zijn hoofd en wees naar zijn billen. 'Liever een toilet.'

Zijn moeder knikte. 'Moet je erg nodig?'

'Jaaaaa.'

‘Duidelijk. Laten we dan snel gaan. Maar onderweg geen scheten laten, hè, Raaf? Ik ken die scheten van jou.’

‘Wat is er mis met mijn scheten?’ wilde Raaf weten.

‘Ze stinken.’

‘Nou, schat, die van jou ruiken ook niet echt naar roosjes,’ zei Raafs vader.

Snel werden de kampeerspullen, de kippen en de konijnen in de bus geladen. Truffel werd geroepen. Drie keer, want de kleine teckel had het erg naar zijn zin met zijn nieuwe fladderende vriendjes. Maar toen iedereen eenmaal klaarzat, startte Bea de oude bus.

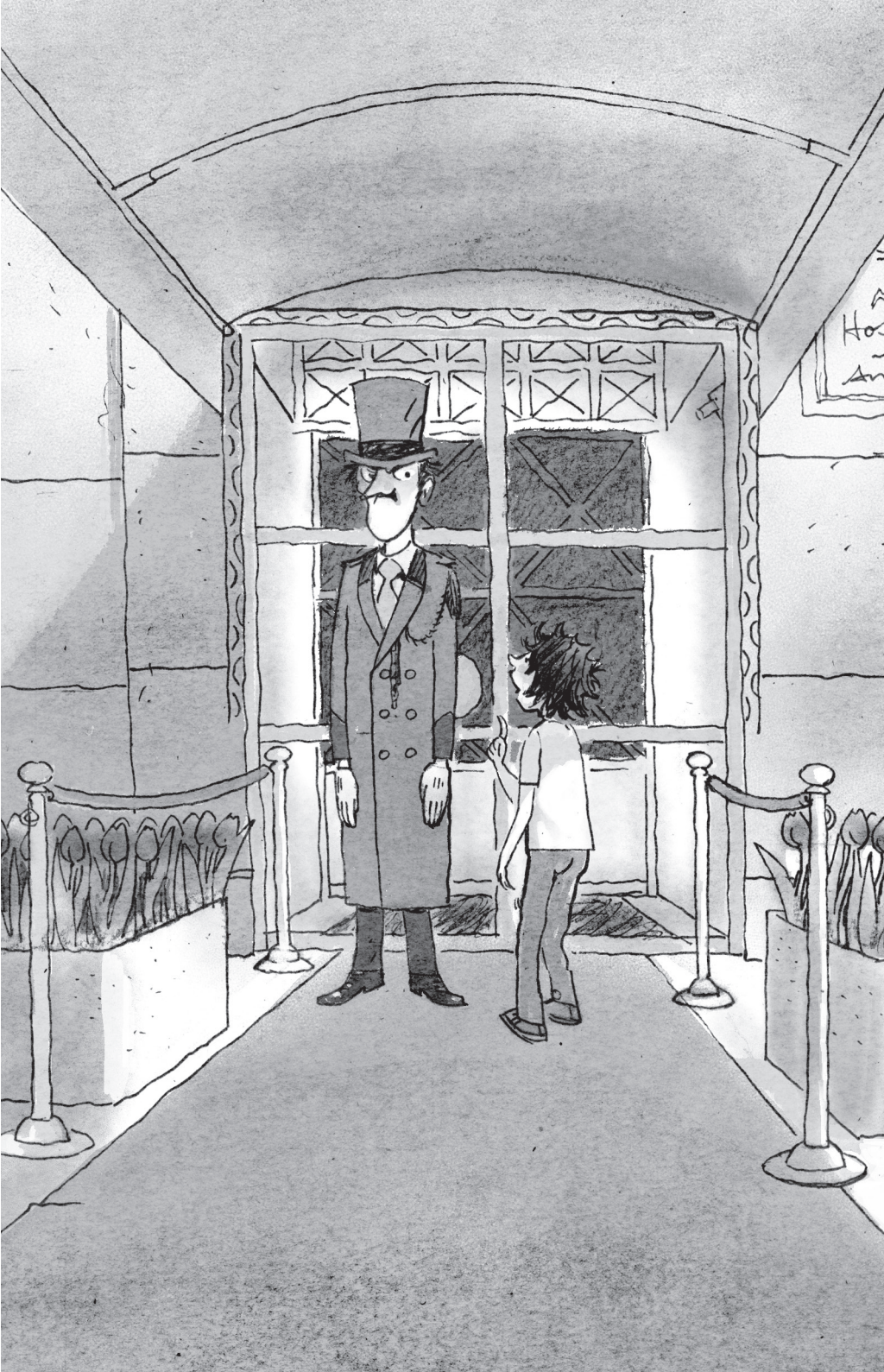
Ze reed naar het centrum van de dichtstbijzijnde stad en parkeerde de gifgroene bus vlak bij een hotel. ‘Ik denk dat ze daar wel wc’s hebben. Wij doen ondertussen boodschappen,’ zei Raafs moeder, maar Raaf was al uitgestapt en op weg naar de ingang van het hotel.

Hotel Donzenroode was een chic hotel, dat zag je meteen. Voor de deur stond een portier. Hij droeg een lange, rode jas die door gouden knopen werd dichtgehouden. Hij stond als een soldaat op wacht. Stijf rechtop en met zijn blik vooruit.

Er lag een rode loper en aan beide kanten van het tapijt stonden bloembakken met tulpen. Het was een vrolijk gezicht. De deur had gouden deurklinken.

Raaf moest inmiddels zo nodig dat er af en toe een scheetje ontsnapte. Maar hij deed net alsof hij dat niet merkte: hij kneep zijn billen dicht tegen elkaar en groette de portier zo deftig mogelijk. ‘Dag meneer.’

De man bewoog zijn hoofd lichtjes in Raafs richting om hem met een schuin oog aan te kunnen kijken. Raaf zag er natuurlijk helemaal niet uit als een chic persoon: er zat een gat in zijn broek ter hoogte van zijn linkerknie en op zijn rechterbroekspijp zaten minstens drie vlekken. Zijn t-shirt was nauwelijks nog wit te noemen en de gympen aan zijn voeten glommen niet, zoals de zwarte schoenen van de portier.

De portier kwam langzaam in beweging. ‘Ksst. Wegwezen, jij,’ siste hij.

‘Ik zou graag even naar het toilet gaan, meneer,’ zei Raaf keurig, zoals hij dat geleerd had.

‘Niets daarvan. Wegwezen.’

‘Maar...’

‘WEG, NU!’ zei de portier streng. ‘Anders krijg je een pak rammel.’

‘Dat zou ik niet doen, meneer. Ik moet namelijk echt heel nodig naar de...’

De portier hief zijn arm in de lucht en zijn hand was al op weg naar de billen van Raaf, toen er een dure auto voor de ingang van het hotel stopte. Snel liet hij zijn arm weer zakken.